వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

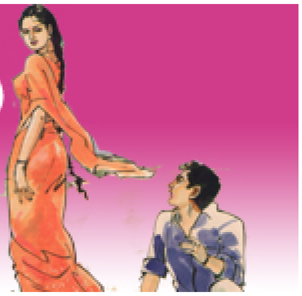

(గత సంచిక తరువాయి)

వాసవి తుఫానులో చిక్కి ఊగిపోతున్న లతలా గబగబా నాలుగడుగులు వెనక్కి జరిగింది.

ఆమె కోపంతోను, బాధతోనూ నిలువెల్లా వణికిపోతోంది. ఇతన్ని నమ్మి ఇతన్ని చాలా గొప్పగా ఊహించుకుని తండ్రితో పందెం వేసినట్లు మాట్లాడింది.

పందెం కాయటం కాదు పందెం గెలిచినట్లే మాట్లాడింది. తన ప్రేమ మీద తను ప్రేమించిన వ్యక్తిమీద తను కల్పించుకున్న నమ్మకం అలాంటిది.

తన ఆత్మస్థయిర్యాన్ని వమ్ముచేస్తూ తనని ఎంతో ఎత్తుకు ఎక్కించి అక్కడినుండి త్రోసేసాడతను.

వాసవి చెంపలమీద ఎడతెగని అశ్రుధార జీవనదిలా జారిపోతుంది.

"ఏడవకు వాసూ" అనంత్ వాసవికి దగ్గరగా వచ్చాడు. వాసవి అవమానాగ్నితో దహించుకుపోతూ దూరంగా జరిగి కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది.

ఆమె చుట్టూ చూసింది.

దరిదాపు యిద్దరూ గుమ్మం దాటి బయటకొచ్చేసారు.

మధ్యాహ్నపు ఎండకావటాన రోడ్డుమీద జనసంచారం పూర్తిగా లేదనే చెప్పాలి.

"మిస్టర్ అనంత్! ఈ రోజుతో మన అనుబంధం తెగిపోయింది. కానీ ఒక్కటి గుర్తుంచుకో. ఒకవేళ నా మీద ప్రేమతో నా తండ్రి మెత్తబడి నన్ను నీకు యిచ్చిచేస్తానంటే" వాసవి ఆయాసంగా ఆగి అతనివైపు చూసింది.

అనంత్ ఆశగా చూసాడు వాసవివైపు.

"అటు చూడు, రోడ్డుమీద అడుక్కుంటూ పోతున్న ఆ గుడ్డివాడినయినా చేసుకుంటాను కానీ నీలాంటి పిరికివాణ్ణి మాత్రం కట్టుకుని యింకో పొరబాటు చెయ్యను." వాసవి విసురుగా బయటకి నడిచింది.

అనంత్ ముఖం వివర్ణమయింది.

ఒక క్షణం వాసవి వెళ్తోన్న తదేకంగా చూసి, తలువేసుకుని మంచమ్మీద కూర్చున్నాడు.

అప్రయత్నంగా అతని చేతులు తలమీదకి వెళ్ళాయి.

2

వాసవి వడదెబ్బ కొట్టిన మనిషిలా వాడిపోయినట్లు రోడ్డుమీదకొచ్చి నిలబడింది.

కాని వాసవికి అంతకుమునుపు తెలియదు. వడదెబ్బకన్నా భయంకరమైంది, బాధాకరమైంది ప్రేమ వైఫల్యం అని.

ప్రేమతో మోసపోయిన ఆడవాళ్ళు ఎందుకు తెగించి ఆత్మహత్య చేసుకుంటారో కూడా ఆమె గ్రహింపుకొచ్చింది.

మగవాడికి ప్రేమ, జీవితంలో ఒక భాగం.

సిగరెట్‌ల్లా, విస్కీబాటిల్లా, పేకముక్కల్లా, అతనికి ప్రేమింపబడటం కూడా ఒక థ్రిల్.

ఆడది అతని జీవితంలో ఓ భాగమేగాని పూర్తి జీవితం కాదు.

అతని ప్రేమకి కామాలేగానీ ఫుల్‌స్టాప్‌లు లేవు.

అందుకే తరతరాలుగా ఆడది మగవాడి ఆటలో పావులో అతని వలలో పావురంలా చిక్కిపోతోంది.

అతని కపటనాటకం బయటపడ్డాక, అతని వంచనని గ్రహించాక తట్టుకోలేక తనువుని వదిలేస్తోంది.

వాసవికి ఒక క్షణం బ్రతుకంటేనే విరక్తి కలిగింది. తను చచ్చిపోతే ఏం జరుగుతుంది?

ప్రళయాలు రావు. ప్రపంచం స్థంభించి పోదు.

తన ఫోటో పేపర్లో ఒక మూల తన తండ్రి అశ్రుతర్పణంతో. తన శరీరం పోలీసుల చేతులకి తర్వాత డాక్టర్ల కత్తులకి. తన గురించి రకరకాల మాటలు.

ఉన్న నిజాలు కప్పబడిపోయిలేని అపవాదులు ఊకలా పైకి లేస్తాయి. వాసవి ఆపైన ఊహించలేకపోయింది. ఆమె మనస్సు అర్థంలేని ఆలోచనలు చేసి బరువెక్కిపోయింది.

"అమ్మా! యిక్కడున్నావా?"

వాసవి పరిచయమైన ఆ కంఠస్వరానికి ఉలిక్కిపడ్డట్లుగా చూసింది.

జగన్నాథరావుగారు కారుదిగి వాసవివైపుగా వచ్చారు. తోటకూరకాడలా సోలిపోయిన కూతురివైపు ఆందోళనగా చూస్తూ ఇంత ఎండలో కారులేకుండా బయటకి ఎందుకొచ్చావు తల్లీ" అన్నారు ఆప్యాయంగా.

వాసవి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"అనంత్ తనతో పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటాడని తండ్రికి తనకూ రుణం తీరిందని కారుముట్టుకోవడానికి తనకిక హక్కులేదని వచ్చాను డాడీ" అని ఎలా చెప్పగలదు.

"నీ కోసం యిల్లంతా గాలించాను. నాకేదో గుండె గుభేలుమంది. కొంపదీసి నువ్వు యింటిలోంచి వెళ్ళిపోయేవేమోనని. నువ్వు కారు తీసి కెళ్ళకపోవడంతో నా అనుమానం మరీ బలపడింది. ఎంత గాభరా పడ్డానో తెలుసా? నిన్న సాయంత్రం ఏదో పిశాచం ఆవహించి నీ పెళ్ళి గురించి పెడసరంగా మాట్లాడాను. ఒక్కగానొక్క కూతుర్ని నీ పెళ్ళి నీకిష్టమైన వ్యక్తితో జరిపించడంలోనే ఆనందం ఉంది. అది నా కర్తవ్యంకూడ, నా పిచ్చిగాని రేపు ఆ కాస్త తతంగం జరిగిపోతే ఈ ఆస్తి నీతోపాటుగా అనంత్‌ది కూడా కాదూ. రాత్రంతా నేను చాలా ఆలోచించాను. అనంత్ నీకు అన్ని విధాల తగిన జోడు. నీ ఎన్నిక చాలా బాగుంది బేబీ. ఇంతకీ నేనే ఓడిపోయాను కదూ" అన్నారు జగన్నాథరావుగారు నవ్వుతూ.

వాసవి శిలా విగ్రహంలా అలాగే చూసింది తండ్రివేపు.

మాటాపలుకులేకుండా బిగుసుకున్నట్లు నిలబడ్డ కూతురివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసారు జగన్నాథరావుగారు.

"అదేవిటి బేబీ, అలాగే నిలబడ్డావు. మీ డాడీలో యింత మార్పేమిటనా? ఎంతపేరు, పలుకుబడి వుందో అంత పౌరుషం పట్టింపూ వున్న రావుబహదూర్ ధనుంజయరావు మనుమడినయినా కడుపుతీపి ముందు అవన్నీ వదులుకోవాల్సిందేగా. అద్సరే ఈ ఎండలో మాటలెందుకు, ఇంతకీ అనంత్ వున్నాడా అతన్ని కంగ్రాచ్యులేట్ చెయ్యాలిగా పద" అంటూ వాసవి భుజం మీద చెయ్యి అనిపించాయన.

ఒక అడుగు ముందుకేసిన తండ్రి వేపు మాటలు రానట్లు చూసింది వాసవి.

ఆ మరుక్షణం "డాడీ" అంటూ కెవ్వున అరిచింది.

జగన్నాథరావు కూతురివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసారు.

ఆ వెంటనే గాభరాగా "ఏం జరిగిందమ్మా? ఎందుకలా వణికిపోతున్నావు?" అన్నారు అనునయంగా వాసవిని దగ్గరగా తీసుకుంటూ.

"వద్దు డాడీ, నువ్వటు వెళ్ళొద్దు. అక్కడ అనంత్ లేడు." అంది వాసవి కంపిస్తోన్న పెదవులతో.

అలా అంటున్నప్పుడు అంతవరకూ దాచుకున్న దుఃఖం వెల్లువై బయట కురిసింది.

జగన్నాథరావుగారు అయోమయంగా కూతురివైపు చూసారు.

చీటికి మాటికి అకారణంగా ఏడ్చే మామూలు ఆడపిల్లకాదు వాసవి.

తనకి బాగా తెలిసి తల్లి చచ్చిపోయినప్పుడే వాసవి భోరున ఏడ్చింది.

తిరిగి యిప్పుడు.

ఆమె మనస్తాపానికి వెనుక ఏదో బలమైన కారణం వుంటుందని తెలిసినా దాన్ని కప్పిపుచ్చుతూ "నీకు వంట్లో బాగోలేదా బేబీ" అన్నారు అనునయంగా.

"అవును డాడీ ఇంకాస్సేపు యిక్కడేవుంటే నేను పిచ్చిదాన్నవుతాను" అంటూ తండ్రి చేతిని పట్టుకుని కారువేపులాగింది.

జగన్నాథరావుగారు మారు మాటాడకుండా ఆమెని అనుసరించారు.

"నువ్వు డ్రైవ్ చేస్తావామ్మా?" అన్నారాయన.

"లేదు డాడీ మీరే చెయ్యండి" అంటూ వాసవి బేక్ డోర్ తీసుకుని వెనక సీట్లో సొమ్మసిల్లినట్లు కూర్చుని కళ్ళు మూసుకుంది.

జగన్నాథరావుగారు డ్రయివింగ్ సీట్లో కూర్చుని కారు స్టార్టు చేసారు.

ఆయన కారు నెమ్మదిగా డ్రైవ్ చేస్తూనే వ్యూ మిర్రర్‌లోంచి వెనుక సీట్లో వున్న వాసవిని గమనిస్తున్నారు.

ఏదో జరగరానిది జరిగిందనే విషయాన్ని వాసవి పరిస్థితే చెబుతోంది. లేకపోతే వాసవేమిటి? అలా నిస్సత్తువుగా, నిస్పృహగా కూర్చోవడమేమిటి?

ఇదే మరోసారయితే తండ్రి అతి మెల్లగా ట్రాఫిక్‌ని తప్పించుకుంటూ సీరియస్‌గా కారు నడపడం గురించి జోకులేసి నవ్వేదే

"కారు నడపటంలో యింత టెన్షన్ వుందంటే కార్లు సేల్ కావు డాడీ. మిమ్మల్ని చూస్తే కార్లు కంపెనీవాడు లబోదిబోమంటాడు." అంటూ నవ్వేది.

అందుకే జగన్నాథరావుగారు కూతురితో ఎక్కడికయినా వెళ్ళాల్సి వస్తే డ్రైవింగ్ బాధ్యత వాసవికే అప్పగిస్తారు.

వాసవి డ్రైవింగ్ చాలా స్టెడీగా ఉంటుంది సడన్ బ్రేక్స్ ఉండవు. వాసవితో కార్లో వెళ్ళడం ఒక సరదా ఐన అనుభవం.

కారు యింటి పోర్టికోలో చిన్న జెర్క్‌తో ఆగింది. వాసవి కళ్ళు విప్పి చూసింది.

"బేబీ కారుదిగు" జగన్నాథరావుగారు డోర్ తీసి పట్టుకుని వాసవిని పిలిచాడు.

వాసవి తండ్రివైపు చూసింది.

ఆమె కళ్ళు నిండుకున్నాయి. "డాడీ, లోనికి రావచ్చా?" అంది.

"అదేం ప్రశ్నమ్మా?" అన్నారాయన నవ్వుతూ.

"లేదు డాడీ నేను నేను ఓడిపోయాను" అంది వాసవి ముఖాన్ని మోచేతితో దాచుకుంటూ.

జగన్నాథరావుగారు చుట్టూ చూసారు. గేటు దగ్గర గూర్ఖా, హాల్లో పనివాడు, తమవేపే చూస్తున్నట్లనిపించిందాయనకు.

"ప్లీజ్ కంట్రోల్ యువర్ సెల్ఫ్ బేబీ! పైకి వెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం కళ్ళు తుడుచుకో" ఆయన కూతురికి చేయి అందించారు.

వాసవి ఆయన చెయ్యి అందుకుంది.

ఎన్నాళ్ళుగానో జబ్బుపడి నీరసించిన మనిషిలా తండ్రి భుజమ్మీద తల ఆనించి ఆయన ఆసరాతో లోనికి నడిచింది.

జగన్నాధరావుగారు వాసవిని తన గదిలోకి తీసుకెళ్ళి మంచమ్మీద పడుకోబెట్టి ఏ.సి. ఆన్ చేశారు.

ఎండలో వేగిపోయిన ఆమె శరీరం ఆ గాలికి చల్లబడి సేదదీరినా, అనంత్ చేసిన అన్యాయానికి ఆమె గుండెలు కుంపటిలోపెట్టి కాల్చినట్లు మాడిపోతోంది.

జగన్నాధరావుగారు ఫ్రిజ్ తెరిచి ఏపిల్ జ్యూస్ గ్లాసులో వంచి కూతురి దగ్గరకు వచ్చారు.

వాసవి కళ్ళు మూసుకుని పడుకుంది.

"బేబీ"

ఆమె మగతగా ఊ అంది.

జగన్నాధరావుగారు తన ఎడం చేతిని వాసవి తలమీదుగా వేసి ఆప్యాయంగా నిమిరారు. వాసవి కళ్ళు తెరవకుండానే తండ్రి చేతిని అందుకుని తన కళ్ళకి అడ్డం పెట్టుకుంది.

తన చేతికి తగులుతున్న తడికి ఆయన ఉలిక్కిపడ్డారు. కూతురి తప్త హృదయ భాష్పస్పర్శకి ఆయన విపరీతంగా చలించిపోతూ "బేబీ ఏడుస్తున్నావా?" అన్నారు ఆందోళనగా.

వాసవి మాట్లాడలేదు. ఆమె దుఃఖానికి గండిపడింది. ఆమె గుండె ఎగిసెగిసిపడింది. హృదయాన్ని తినేస్తున్న బాధకి ఆమె శరీరమంత కంపించింది. జగన్నాధరావుగారు వాసవిని ఊరడించలేదు. ఏ దుఃఖం ఎంత సేపువుంటుందో ఆయనికి బాగా తెలుసు. అందుకే మౌనంగా ఆమె తలవేపుగా వున్న సోఫాలో జేరబడి కూర్చున్నారు.

అరగంట గడిచింది.

వాసవిలో దుఃఖం తగ్గు మొహం పట్టింది.

ఆమె కాస్సేపటికి లేచి కూర్చుని చుట్టూ చూసింది. తలవేపుగా కూర్చుని తననే గమనిస్తోన్న తండ్రిని చూసి సిగ్గుతో తలదించుకుంది. ఆమె జుట్టు కన్నీళ్ళకి తడిసి చెంపలకి అంటుకుపోయింది. బాధవల్ల, ఎండలో తిరగటంవల్ల ఎర్రబడ్డముఖం నల్లగా కమిలిపోయింది.

ఆమెకళ్ళూ, పెదవులు అదురుతున్నాయి.

"ముందు ముఖం కడుక్కుని రా బేబీ" అన్నారాయన చాలా నిదానంగా.

వాసవి లేచి నిలబడి నలిగిన చీర కుచ్చెళ్ళు సర్దుకుని ఎటాచ్డ్ బాత్రూమ్‌లోకి వెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని వచ్చింది.

వాసవి రాగానే ముందు "యిది త్రాగు" అంటూ గ్లాసు అందించారు. వాసవి కాదనకుండా జ్యూస్ తాగి గ్లాసు టీపాయ్ మీద పెట్టింది.

"ఇలా వచ్చి కూర్చో బేబీ" తండ్రి పిలుపుకు వాసవి నాగస్వరం విన్న పాములా నడిచి అతని ప్రక్క సోఫాలో కూర్చుంది.

ఆ క్షణం ఈ ప్రపంచంలో తనకి తండ్రి తప్ప మరేమీ లేనట్లనిపించింది వాసవికి.

కాస్సేపు యిద్దరిమధ్యా నిశ్శబ్దం.

జగన్నాధరావుగారు కళ్ళద్దాలు తీసి బల్లమీద పెట్టి కళ్ళు తుడుచుకున్నారు.

ఆ తర్వాత "అనంత్ మీ పెళ్ళికి నిరాకరించాడా?" అన్నారు.

ఆ ప్రశ్నకి వాసవి ముఖం ఎర్రబడింది. ఇంతసేపూ ఆమెని తల్లడిల్లచేసిన బాధ స్థానంలో, అవమానం, కోపం పెనవేసుకుని బుసలు కొడుతూ ఆక్రమించుకున్నాయి.

ఆమె జవాబు చెప్పకుండా తలదించుకుంది.

కూతురి మానసిక పరిస్థితి గ్రహించిన జగన్నాధరావుగారు ఆమె మౌనాన్ని అంగీకారంగా గ్రహించి "ఎందుకని?" అన్నారు మరో ప్రశ్నగా.

"నీ అంగీకారంలేనిదే నన్ను కట్టుకోడట" ఆ మాట చెబుతున్నప్పుడు కంఠంలో కోపం ధ్వనించింది.

ఆయన గుబురు మీసాల చాటున గుంభనంగా నవ్వి.

"కారణం?" అన్నారు.

"నువ్వతని జీవితాన్ని నిలబెట్టేవట. అందుకని నిన్ను నొప్పించలేడట."

"బాగుంది కన్న కూతురు తండ్రి పెత్తనం వద్దంటుంటే కాబోయే అల్లుడు మామగారికి మర్యాద యిస్తున్నాడన్నమాట."

అతని మాటలకి వాసవి చురుగ్గా చూసి "ప్లీజ్ డాడీ అలా అనొద్దు" అంది కోపంగా.

"ఎందుకమ్మా అంత కోపం? ఇప్పుడు నేను ఒప్పుకుంటున్నానుగా" అన్నారు కూతురి భుజమ్మీద చెయ్యేసి అనునయంగా.

వాసవి పగబట్టిన పాములా చివాల్న వెనుదిరిగి చూసింది.

"కానీ డాడీ మీరు ఒప్పుకున్నా ఈ వాసవి అతన్ని చేసుకునేందుకు సిద్ధంగా లేదు" అంది కఠినంగా.

జగన్నాధరావుగారు కూతురువైపు ఆశ్చర్యంగా చూసారు. "ఇప్పటిదాకా అతన్ని తప్ప మరొకర్ని కట్టుకోవడం కుదరదన్నావు. ఇరవై నాలుగ్గంటల్లో అతనంటే భగ్గున మండిపడుతున్నావు. ఇంత త్వరగ నిర్ణయాలు మార్చుకోవడం అంత మంచిదికాదు బేబీ" అన్నారాయన చాలా నిదానంగా నవ్వుతూ.

వాసవి ముఖం తండ్రి మాటలకి సిగ్గుతో మరికాస్త ఎర్రబడింది.

"నిజమే డాడీ నువ్వు హేళన చేయడంలో తప్పేమీలేదు. నేను అతన్ని సిన్సియర్‌గానే కోరుకున్నాను. నా అంత గట్టిగా అతనూ నిలబడతాడని అనుకోవడమే నేను చేసిన పొరబాటు. కానీ అతనేమిటో నాకు కొన్ని గంటల క్రితమే తెలిసింది. అతనికి కావల్సింది నేనుకాదు. నీ ఆస్తి. నీ ఆస్తినుండి విడదీసే నేను అతనికి పూచిక పుల్లలా కనిపించాను. అందుకే అతనొట్టి స్వార్ధపరుడు డాడీ" అంది.

"కాదమ్మా నువ్వతన్ని అర్ధం చేసుకోవడంలో తొందరపాటు చూపిస్తున్నావు. అతనికి నేనంటే ఎనలేని గౌరవం. నీ పట్ల ఎంత ప్రేమో నా పట్ల అంత విశ్వాసం. అందుకే అతనెటూ తూగలేక పోతున్నాడు" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు. వాసవికి జగన్నాధరావుగారి సమర్ధన నచ్చలేదు.

"నీ పట్ల అతను చూపిస్తున్న గౌరవం, కృతజ్ఞత నీకు బాగానే ఉండొచ్చు. కానీ నిన్ను కాదని గడపదాటి వచ్చిన నన్ను అవమానించి వెనక్కి పంపడం అయ్ కాంట్ ఫర్‌గెట్ డాడీ" అంది వాసవి కసిగా.

నిప్పులు కురిపిస్తున్న వాసవి కళ్ళని అప్రతిభుడయినట్లు చూసారు జగన్నాధరావుగారు.

ఆ వెంటనే తేలిగ్గా నవ్వేస్తూ "సరేనమ్మా, రేపు అనంత్‌ని పిలిచి నీకు క్షమాపణ చెప్పిస్తానుగా, ఇంక ఆ సంగతి వదిలేయి ఆ పెళ్ళి జరిపించే వరకూ మీరిలా దెబ్బలాడుకుంటూనే వుంటారా? బి హేపీ మై చెయిల్డ్" అన్నారు తల నిమురుతూ.

వాసవి దిగ్గున లేచి నిలబడింది.

"డాడీ! మీరీ విషయాన్ని చాలా తేలిగ్గా తీసుకుంటున్నారనుకుంటాను కానీ నేను చాలా సీరియస్‌గా ఎప్పుడో ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేసాను. అతనితో నా మారేజ్ హైలీ "ఇంపాజిబుల్" అంటూ ఆవేశపడింది వాసవి.

జగన్నాథరావుగారు వాసవి వైపు చాలా ఆశ్చర్యంగా చూసారు.

"వెరీగుడ్ బేబీ పౌరుషంలో మన వంశం పేరు నిలబెట్టావు. కానీ ఈ నిర్ణయం తిరిగి నీ జీవితంలో ఎలాంటి తుఫానులూ రేపకూడదు."

వాసవి తలదించుకుంది.

తండ్రి అనంత్‌ని సమర్థిస్తుంటే కోపంతో తను ఎగిరిపడింది. కానీ నిజానికి ఈ కొన్ని గంటల వ్యవధిలోనే తను పెంచుకున్న ప్రేమలత వాడిపోయిందా? అనంత్‌లో ఎన్నెన్ని తీయని సాయంత్రాలు. ఎన్నెన్ని తీయని కబుర్లు ఎన్నెన్ని ఊహాసౌధాలు తన హృదయంలో ప్రతిష్ఠించిన అతని రూపాన్ని చెరిపేసుకోవడం అంత సామాన్యమైన విషయమా? తన గుండెలో లోతుకంటూ నాటుకుని నాలుగువేపులా అల్లుకున్న అనుబంధపు వ్రేళ్ళని పెకిలించి, తన ప్రేమవృక్షాన్ని కూలద్రోయటానికి ఎంత కాలం కావాలి?

ఏదో ఆలోచనలోపడ్డ కూతురివైపు దీక్షగా చూసి గాఢంగా నిట్టూర్చారు జగన్నాథరావుగారు.

వాసవి ఆయనవైపు చూసింది.

"చూడమ్మా వాసవీ" అన్నారాయన.

ఆయన సహజంగా వాసవిని పేరు పెట్టి పిలవరు.

ఎప్పుడో చాలా సీరియస్‌గా వున్నప్పుడు మాత్రమే ఆయన కూతుర్ని పేరుతో పిలుస్తారు.

"నువ్వతన్ని అంతగా అసహ్యించుకున్నావంటే బాగా బలమైన కారణమే వుండి ఉంటుంది. అందువల్ల నేను నీ మీద ఒత్తిడి తీసుకువచ్చే ప్రయత్నం చేయను. అయితే నాకు నచ్చని విషయం ఒక్కటే" అంటూ వాసవి వైపు చూసి ఆగారు.

వాసవి ఆయన వైపు అదోలా చూసింది. ఆయన నవ్వుతూ "నువ్వూరికే గుండెపగిలేటట్లు ఏడవడం ఒక మోసగాడికోసం, ఒక దగాకోరు కోసం నువ్వెందుకు నీ కన్నీళ్ళని వెచ్చించాలి? నువ్వు నా కూతురివి" సంగతి గుర్తుంచుకో అన్నారు గంభీరంగా.

వాసవి తలదించుకుంది. ఆయన లేచి నిలబడ్డారు.

"జరిగిపోయిన దాని గురించి ఆలోచించడం నా డిక్షనరీలో లేదు. పోతే జరగాల్సింది నీ పెళ్ళి మరి.. మరి నిన్ను చూసుకునేందుకు జగదీష్‌ని రమ్మని కబురు చెయ్యనా?"

వాసవి తల్లడిల్లినట్లు చూసింది తండ్రివైపు.

"పిచ్చితల్లీ ఈ రోజు కాకపోయినా రేపయినా నీ పెళ్ళి జరగాల్సిందే జగదీష్ నిన్ను చేసుకోవడానికి అంగీకరించాడు. మంచి సంబంధం ఏమీ జరగనట్లు బాధపడుతూ బంగారంలాంటి సంబంధాన్ని వదులుకోవటం దేనికి?" అన్నారు అనునయంగా.

వాసవి కాస్సేపు మాట్లాడలేదు. జగన్నాథరావుగారు వాసవి జవాబుకోసం ఎదురుచూస్తూ అలాగే నిలబడ్డారు.

"ఆ తర్వాత పెళ్ళిచూపులు అవసరమా డాడీ" అంది.

"అంటే అతను నిన్ను రాజామణిగారింట్లో; పార్టీలో చూసాడట. ప్రస్తుతానికి అతనిక్కడ ఉండటంలేదు. అతని బిజినెస్ అంతా మద్రాసులోనే. ఎక్కడో సంవత్సరంలో కొన్నిరోజులు మాత్రమే బిజినెస్ వ్యవహారాలకై యిక్కడ కొస్తుంటాడు. ఈ సంబంధం గురించి రాజామణిగారే చెప్పారు. కుర్రాడు బాగుంటాడు కాని నువ్వుకుడా ఒకసారి చూస్తే బాగుంటుందని."

వాసవి నిర్లిప్తంగా చూసింది.

"వద్దు డాడీ. మనిషిని చూసినందువల్ల తెలుసుకోగలిగేది ఏమీ వుండదు. ఎన్నాళ్ళగానో కలిసిన వ్యక్తులే మన అంచనాలని తారుమారు చేస్తున్నప్పుడు కొన్ని క్షణాలు ఒకరినొకరం చూసుకోవటంతో నాకు నమ్మకంలేదు." అంది.

"అయితే ముహూర్తాలు పెట్టించేస్తాను."

జగన్నాధరావుగారి ముఖంలోకి ఉలిక్కిపడ్డట్లు చూసింది వాసవి.

ఆయన కూతురు భుజం తట్టి "ధైర్యంగా వుండాలి బేబీ" అంటూ బయటికి నడిచారు.

వాసవి ఆయన వెళ్ళినవేపే చూస్తూ కూర్చుండిపోయింది. అనంత్‌కీ తనకీ మధ్య బంగాళాఖాతమంత అఘాతం ఏర్పడుతుందని ఆమె ఎప్పుడూ అనుకోలేదు.

"అనంత్" ఆమె హృదయం బాధగా మూలిగింది. ఆమె కంటి కొసలనుండి జారిపడుతోన్న వేడివేడి కన్నీటి బొట్లు ఆమె గుండెల్లో మంటని ఆర్పడానికి నిర్విరామంగా ప్రయత్నిస్తున్నాయి.

అతనితో ఆమె ఊహించుకున్న అందమైన జీవితమంతా చెరిగిపోయిన చిత్రంలా కనిపిస్తుంటే వాసవి చూడలేనట్లు కళ్ళు మూసుకుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments